

What Does *Bircas Kohanim* Have to Do With *Yom Tov*?

Rabbi Michael Taubes

1. במדבר פרשת נשא פרק ק

(כב) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לֵאמֹר:

(כג) וְדֹבֶר אֶל־אֲחَרֶנֶם וְאֶל־בְּנֵינוֹ לְאֹמֶר כִּי תִּבְרְכוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמֹר לָהֶם: ס

ס

(כד) וְבָרְכָה וְלֹא־בָרָךְ וְנִשְׁמַרְךָ: ס

ס

(כה) יְאָרֵךְ פָּנֵיךְ אֶל־זֶה וְנִחְנַעַת: ס

ס

(כו) וְשָׂא וְלֹא־פָנֵיךְ אֶל־זֶה וְנוֹשֵׁם לְכָךְ שְׁלֹום: ס

ס

(כז) וְשָׁמוּ אֶת־שְׁמֵיכִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִאֲנֵי אֶבְרָכָם: ס

ס

ס

2. תלמוד בבלי מסכת סotta דף ל' עמוד ב'

ואמר ר' יהושע בן לוי: כל כהן שאינו עולה לדוכן, עובר בשלשה עשה: כה תברכו, אמרו להם. וישמו את שמי.

3. תלמוד וירושלמי (וילנא) מסכת ברכות פרק ג'

הלכה א

מהו שיטמא כהן לנישיאת כפים מגבילה אותו דר' אבא בר כהן אמר קומי רבוי יוסי בשם ר' אהא מיטמא כהן לנישיאת כפים שמע ר' אהא ומרא לא אמרית להה כלום חור ואמר או דילמא לא שמע מני אלא כי דמר ר' יודא בן פז בשם רבוי אלעזר כל כהן שהוא עומדת בבית הכנסת ואני נושא את כפיו עובר בעשה וסביר מיר שמצוות עשה דזהה למזוות לא העשה אני לא אמרית להה כלום איתוניה ואני אלוקונית:

4. רמב"ם הלכות תפילה ונישיאת כפים פרק טו

הלכה יב

כל כהן שאינו עולה לדוכן אע"פ שבטל מצות עשה אחת הרי זה כעובר על שלוש עשה שנאמר כה תברכו את בני ישראל אמרו להם וישמו את שמי. וכל כהן שאינו מברך וכל כהן המברך מברך שני' ואברכה מברכיך.

5. בסוף משנה הלכות תפילה ונישיאת כפים פרק טו

הלכה יב

כל כהן שאינו עולה לדוכן וכו'. שם אריב"ל כל כהן שאינו עולה לדוכן עובר בשלוש עשה וסביר רבינו דלאו דוקא עובר אלא הרי זה כעובר משומם דליך לשון צווי אלא כה תברכו:

6. הגהות מיומניות הלכות תפילה ונישיאת כפים פרק טו

הלכה יב

[ט] אמנים אם לא אמר לו אדם עליה אינו עובר בעשה כדאמרין בירושלמי ר' שמעון בן פז כד הוה הייש והוה קאי אחורי עמודיו ר' אלעזר נפיק לברא פירוש כדי שלא יאמרו להם לעלות אבל אם עליה פעם אחת ביום טוב אינו עובר בעשה אפילו אם אמרו לו עליה כדמשמע בפרק ראהו בית דין דקאמר הכי אי בעי לא מברך פירוש אחר שעלה כבר פעם אחת עיין שם בתוספות:

7.שולחן ערוך אורח חיים הלכות נשיאת כפים ונפלות אפיקים סימן קכח

סעיף ב

כל כהן שאין בו אחד מהדברים המעכבים. אם אינו עולה לדוכן אע"פ שביטל מצות עשה אחת. הרי זה כעובר בג' עשה אם היה בבחכ"ג כשקראו כהנים. או אם אמרו לו לעלות או ליטול ידיים.

8. משנה ברורה סימן קכח

(ח) כעובר בג' - והוא כה תברכו אמרו להם וישמו את שמי וגוי ומ"מ עיקר עשה אינו אלא אתה והוא כה תברכו שנאמרה בלשון צווי בברכה.

9. תלמוד בבלי מסכת תמיד דף לג' עמוד ב'

/מתנית/. והוא על מעילות האולם, עםדו הראשונים לדורותיהם הכהנים, ומהש כלים בידם: הטני ביד אחד, והכהן ביד אחד, ומהתת ביד אחד. והבזק ביד אחד, וכף וכטסי ביד אחד, ובברכו את העם ברכה אחת. אלא שבמדינה אחרים אומרת שלש ברכות. ובמקdash

ברכה אחת. במקdash היו אומרים את השם כתבו, ובמדינה - במדינה. הכהנים נושאים את ידיהם כנגד תפיהם, ובמקדש - ע"כ גבי ראייה. חוץ מכך גדול ש אין מגביה את ידיו למעלה מן הציצין. ר' יהודה אומר: אף כהן גדול מגביה את ידיו למעלה מן הציצין. טנאמר אוישא אהרן את ידיו אל העם וברכם.

10. ר"ש"י מסכת תמיד דף לג עמוד ב
באו ועמדו - רמז אל הכהנים שקרו בלבשת האזות ואח"כ עשו מן העבודה מה שעשו אחר כך החלו עליהם במלות האלים והראתינו כמו שנתבאר בסדר שזכרנו ופרשנו הענין שנשאר מן ההלכה הזאת בשבי מוסטה ושם פרשנו אותו פירוש גמור תדרשנו מישב.

11. רמב"ם הלכות תפילה ונשיאות כפים פרק יד
הלכה ט
כיצד ברכת הכהנים במקדש. הכהנים עולין לדוכן אחר שישראלנו הכהנים עובdotת תמיד של شهر, ומגביהין ידיהם למעלה על גבי ראשיהם ואצבעותיהם פשוטות. חוץ מכך גדול שאין מגביה ידיו למעלה מן הציצין. אחד מקרה אותן מלחה מלאה דרך שימוש בגבוליין עד ישילשין שלשה הפסוקים. ואין העם עניין אחר כל פסוק אלא עושין אותה במקדש ברכה אחת. וכישילויו כל העם עונין ברוך יי' אלהים אלה ישראל מן העולם ועד העולם.

12. רמב"ם הלכות תמידין ומוסףין פרק ז
הלכה ה
... ואחר כך מעלה זה שזכה באיברים את האיברים מן הכבש למזבח. ואחר שעמלוין את האיברים. מתחילין אלו שעל מלות האולם וمبرכין ברכת הכהנים ברכת אחת בשם המפורש כמו שבאו במקומה. ואחר כך מעלה סלה הנכסים. ואחר הסלת מקטר ההביתין. ואחר הביתין מעליין את הויין לניסוך. ובשעת הניסוך אומרין הלוים השיר. ומchein המשוררין מבני ניגון שבמקדש ותוקען תשע תקיעות על פרקי השיר.

13. לחם משנה הלכות תמידין ומוסףין פרק ז
הלכה ה
... ואחר שעמלוין את האיברים וכו'. ע"ג דברונה לא נראה שנותaan כפיהם אלא אחר הקטורת הקטורת וכ"ג קצת מדברי התוס' ז"ל בפ"ק דברונות (דף י"א) בדבר המתחל וברכת הכהנים וכו' מ"ס ג' ז"ל כתוב בסימן קצ"ב וז"ל ע"פ שהמשנה סתמה הסדר למדיון מהות המקראות וההלכות שבמס' יומה שאלות האולם לא היו נושאין את כפיהם עד שהעליה מי שזכה באיברים את האיברים מן הכבש למזבח שנאמר וירד מעשיות וגוי וישא אהרן את ידיו וכו' ע"ש:

14. תוספתא מסכת סוטה פרק ז
הלכה ה
ברכת הכהנים אלו בשעה שהכהנים עומדים על מלות האולם. הכל כשרין לעלות במלות האולם בין תמיין בין בעלי מומיין בין במשמר שלו בין שאין המשמר שלו חזק ממי שיש בו מום בפניו בידיו וברגלו ישא את כפיהם במקדש מפני שהעם מסתכלין בו וכשים נשיאות כפים במקדש כך נשיאות כפים בגבוליין.

15. תלמוד בבבלי מסכת מנחות דף ייח עמוד ב
ונשיאות כפים בין מבפנים לבין מבחוץ.

16. ר"ש"י מסכת מנחות דף ייח עמוד ב
בפנים - בעזרה כדכתי וישא אהרן את ידיו (ויקרא ט) וגוי.
בחוץ - בכל עיר ועיר.

17. ר"ש"י מסכת חולין דף קלג עמוד א
בין מבפנים - במקדש כדכתי (ויקרא ט) וישא אהרן את ידיו וגוי.
בין מבחוץ - בגבוליין בכל עיר ועיר בבית הכנסת.

18. ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה כו
והמצוות הכל'ו הוא שנצטו הכהנים לברך את ישראל בכל יום והוא אמרו יתעלה (נsha ו) כי תברכו את בני ישראל אמרו להם. וכבר התבאו משפטו מצוה זו בפרק אחרון מגילה (כג.ב. כד.א) ותענית (כו א - כז א) ובשביעי מסכת סוטה (לב.א. לו ב - מ):

19. רמב"ם הלכות תפילה ונשיות כפים הקדמה

הלכות תפלה וברכת הכהנים. יש בכללן שתי מצות עשה. אחת לubar את ה' בכל יום בתפלה. שנייה לברך הכהנים את ישראל בכל יום. וביאור שתי מצות אלו בפרקם אלו.

20. ביאור על ספר המצוות לרס"ג (הרבי פערלא) עשרין עשה קנה

כה תברכו. מצות עשה דברת כהנים מרכיב כה תברכו את בני ישראל וגוי. ומנאוה כל מונחי המצוות כולם. והבה"ג מנאוה שני פעמים מנאוה במניין העשין. וגם מנאוה במספר הפרשיות שלו. ובמנין העשין כתבה בשם נשיאת כפים. יבנישספר הפרשיות הוכירה בשם ברכת כהנים. ודבריו סתוםים. וכבר ביארנו בוזה בארכות לעיל (מצווה ט"ז עי"ט ניש"כ בזוה). וראיתו מי שרצה לוינר דבנין העשין ענה יצית ברכת הכהנים בגבולין. ובמספר הפרשיותמנה מצוה ברכת הכהנים שבמקדש. זה לא יתרכן כלל. דאין לנו בהורה אלא יציה אהה לכהנים לברך את ישראל. ובמקדש ובמדינה בכלל עשה זה. וברכה זו עצמה שembracen במדינה מברכין ג' במקדש. וקצת חילוקים שיש בניהם. כמובן בסוטה (פרק אלו נאמרן ל"ז ע"ב) עי"ש. היינו רק משום דגלי קרא מצד אחר. כמובן שם עי"ש. אבל אין לנו בוזה אלא מצוה אהת לברך את הקהיל בכל מקום שהוא. במקדש או במדינה. ואין עניין לשתי מצות כלל.

21. ספר החינוך מצוה שעשה

מצוות ברכת הכהנים בכל יום

שנצטו הכהנים שיברכו ישראל בכל יום. שנאמר [במדבר ו, כ"ג] כה תברכו את בני ישראל אמרו להם...
...ונוגאת מצוה זו בכל מקום ובכל זמן בכהנים. כי עליהם מצוה זו לברך את ישראל.

22. בית הבחירה למאיריו מסכת חולין דף נט עמוד א

מצוות עשה להורות הכהנים מברכין את ישראל בכל יום כל שזכה מתרין אותם בך כמו שיבארכנו במקומו שנאמר כה תברכו ולעולם זה לא בך אדם מכון לשדים שאע"פ שהברכה מפי הכהנים הקב"ה מסכימים עלייה וכמו שאמר ואני אברכם ולא עוד אלא שאף הכהנים שאע"פ שאין להם ברכה במקום ישראל ר"ל שאינם בכלל אותה הברכה מ"מ מצד אחר הם נוטלין שכר על ברכתם שנאמר ואברכה מברכיך:

23. שו"ת רדב"ז חלק ד סימן רצג

(אלף שס) שאלת כהן העומד בתפלה והגיא ש"צ לעובדה אם פוסק ועולה לדוכן לברך את ישראל: תשובה מסתバラא לי שאם אין שם כהן אחר פוסק ועולה לדוכן ומברך וחוזר למקוםו ומסיים תפלה ואם שהה כדי לומר את כולה הוזר לדעת התוספת ואתה אל תתמה שהרי ברכת כהנים היא מצוה עשה מן התורה. והתפלת שאע"פ שהיא מצוה עשה של תורה אין זמנה ולא שידורה ולא שיעורה ושלא להפסיק אלא מדרבנן. הילכךatoi עשה של תורה ודוחי לה ופוסק. ודמי מש צבור שאין להם כהן אלא השליה צבור בלבד. שאם הוא מובטה שהוזר לתפלתו שפוסק ועולה לדוכן ומברך ועוקר רגלו מעט בעבודה וכמשמשים ברכתו מודים עולה לדוכן ומברך וחוזר לתפלתו והכא נמי לא שנא. אבל אם יש שם כהנים אחרים לברך את ישראל בזזה אני רואה שלא יפסיק תפלה. וא"ת הרי עובר בג' עשה ליתא דמן הירושלמי מוכחה דאיינו עובר אלא אם כן מזווירין אותו לעלות דאמרין רבינו שמעון בן פזי כד הוה תישיש הוה קאי אחורי עמוד ר"א נפיק לבראי וכן כתבו בתוספות. והכא נמי לא שנא דכיון שהוא עסוק בתפלה אף"י ש"צ קורא כהנים איינו מזוויר אלא לפניוים אבל זה שטרוד בתפלתו לא הויכל דאלת"ה ש"צ כהן ויש שם כהנים אחרים אני עולה שהרי הוה קורא כהנים אלא ודאי איינו בכלל הקריה ואינו עובר כלל.

24. שולחן ערוך אורח חיים הלכות נשיאות כפים ונפילת אפים סימן קכח

סעיף כת

כהן שלא התפלל עדין ומצא צבור מהפלהין. נושא כפו ואין התפללה מעכבותו.

25. מגן אברהם סימן קכח

מא שלא התפלל - ונ"לadam יראה שם עלה לדוכן יעבור זמן תפלה ילק חזן לב"ה ויתפלל אבל אם א"ל צריך לעלות כמ"ש ס"ך דהוי דאורית' ותפלה דרבנן וכמ' בתוס' סוטה דף ל"ה בשם הירושלמי ואם יראה שיעבור זמן ק"ש יקרה פ██וק ראשון כמ"ש ס"ס מ"ו:

26. פרי מגדים אורח חיים אשל אברהם סימן קכח (מא) ... מכל מקום וודאי עדיף נשיאות כפים דזהה דבר תורה ממש.

27. מור וקציעה סימן קכח

...ומלבך זה אפשר לומר דלק"מ. זהא דור עובר בעשה דכה תברכו. דווקא כשמברך כמו שהיו כהנים מברכין בהמ"ק על סדר העבודה. אבל נ"כ האידנא בגבולין. קרוב הדבר שאין אלו מדבריהם!. כדברענן למימר קמן בס"ד, וא"כ אפללו מיררי התם בכתבאות נ"כ דהיאדנא. ע"כ עשה דרבנן בעלמא הוא....

...אמנם לענ"ד נראה דatat"ל שלא עברי, היינו משום דברא"ה אין חוכ נ"כ בזמנ הזה אלא מד"ס. כדכתיבנה לעיל, וכדמישמע באמירה דהאגיה לגבי המסתכל בידיהם של כהנים. דוק, ועיין עוד לקמן. ועוד דכל הכהנים עכשו ספק נינחו, מישו"ה על כרחק לא מיהיבי בנ"כ אלא מדבריהם. ולכן יכולו לעקירה בכל הדוא. הדברים אמרו והם אמרו, אלא שצ"ל"עadam איתא היכי נברכי עלה, והוא קוי"ל ספק דבריהם לא בעי ברוכי, וו"ל דוק. עמ"ש בהל' חנוכה ובו"ד ס"י כ"ה ...

... איברא הוקש דכהן מברך לנזיר. אינה אלא אסמכתא ודאי, והיינו לענין נ"כ בגבולין שכל עיקר אינה אלא מד"ס בלי ספק בעולם. ומה על עצמו היאך אפשר שייהיו בעלי מומן ראוין נשיאת כפים מקדש. שהרי היא הותה על מעלו האולם ואין בעלי נזין נכסין לשם. ולחר"מ מלכא נמי לך עלה. הוא ואדי איןון בן"כ ד"ת. אלא לנו"כ בגובלין הוכשרו לפי שכל עצמה אינה אלא מדבריהם זכר לשל תורה. ועלה קאי תלמודא דמקיש כהן מברך למשרת. ומסיק אסמכתא בעלמא.

28. ביאור על ספר המצוות לרס"ג (הרבי פערלא) שעין עשה קנה
וקצת יש מקום לומר בזה והוה ס"ל שם כדעת קצת אהרון ז"ל דמזרוריתא ליכא עשה אלא בנסיאת כפים במקדש עם העבודה. כדכתיב ורשא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החטא והעללה והשלמים ...
... אבל לפמש"כ הדברים פשותם שטעה מגבילה והוה סבור דעתה דקאמר ר"א עשה ממש קאמר. וזה ל"ת דאוריתא. אבל באית עשה מדבריהם קאמר. דמזרוריתא ליכא עשה בנסיאת כפים אלא במקדש. אבל בבית הכנסת בגובלין ליכא אלא מצוה מדבריהם ולא דחי ל"ת דאוריתא. והשתא א"כ מבואר אדרבה ממש איכא ראה איפכא. ואע"ג שאין זה מוכחה ויש לדוחות. מכל מקום עכ"פ אין שם הכרה ג"כ ממש לומר בנסיאת כפים בגובלין מזרוריתא:

29. שולחן ערוך הרב אורח חיים סימן קכח

סעיף ג'
כל כהן שאין בו אחד מהדברים המعتبرין שיתבואר אם לא עליה לדוכן אע"פ שביטל מצוה עשה אחת ה"ז כעובר בג' עשה כה תברכו אמר להם ושמו את שמי והוא שיחיה בבית הכנסת-CSKRA ה"ז כהנים או אם אחד משאר העם אמר לו לעלות או ליטול ידיו שנאמר אמר להם ומתרגמינן כד תימר להונן ואם לאו איננו מהייב כל לישא כפיו אלא אם רונצן.
והוא שucker רגליו בעבודה לעלות לדוכן אבל אם לא עקר רגליו בעבודה שוב אינו עולה אפילו הוה בבית הכנסת-CSKRA כהנים ואפיקלו אמרו לו לעלות כמו שיתבואר ומכל מקום אם אמרו לו קודם העבודה היב הוא לעקור רגליו בעבודה שלא יעבור על ג' עשה. (ואף אם לא אמרו לו קודם העבודה אלא שיעוד שיקרא ה"ז כהנים צrisk הוא לעקור רגליו בעבודה שלא ישבוטל מצוה עשה של תורה שהרי ברכת עבודה וכל התפללה הוא מדברי סופרים ונשיאת כפים היא מן התורה אלא שיש כה בזח הכהנים לעקור דבר תורה בש"ב ואל העשה והם מנעו מה נושא מניינא כפים כל שלא עקר רגליו בברכת עבודה אע"פ שקוראים אותו ואומרים לעלות א"כ לכתהלה אין לגרום לעקור דבר תורה לפיקד כל כהן שהוא הלוש ואינו רוצה לא די לו שלא יעקור רגליו בעבודה אלא צrisk הוא שלא היה בבית הכנסת-CSKRA ה"ז כהנים):

30. חי אדם חלק א כלל לב

סעיף כה
כהן שנשא כפיו והלך לבית הכנסת אחר, יכול לישא כפיו פעם אחרת. וככהן שלא התפלל עדין והציבור הגיעו לנסיאת כפים, נושא כפיו ואחר כך מתפלל. ואם מתיירא שייעbor זמן תפלה, ילך לחוץ ויתפלל. ואם אמרו לו לעלות. חייב לעלות אף שייעbor זמן תפלה, תפלה דרבנן ונשיאת כפים מן התורה. ואם מתיירא שייעbor זמן קריית שמע, יקרה על כל פנים פסק ראשון:

31. קרון אורה מסכת סוטה דף לו עמוד ב

משנה ברכבת כהנים כיצד וכו'. ראייתי לבראך דין מצוה זו ברכבת כהנים אימתי הוא זמנה ומצוות בגובלין. אם מה"ת היא...
...ובילוקוט (יל"ש ה"א, תשי"א) הביא בשם ספרי זוטא יכול אף בגובלין יהו מברכים בשם המזוזה. ת"ל ושמו את שמי. ולהלן הוא אומר את שמי. מה להלן מקדש וכו'. כדאיתא בברייתא הכא. אי במקדש מבריכין ואין מבריכין בגובלין. אמרת בכל מקום אשר אזכיר את שמי, אף בגובלין. מכל הנ"ל משמע בגובלין נמי מ"ע ד"ת היא. ועוד יתבאר בזה בשמעתינו.

32. שו"ת חותם סופר חלק א (אורח חיים) סימן כב

והנה במ"ס סוטה [ל"ה ע"א] ילפין פ' כה תברכו מל' וישא אהרן ידיו אל העם ויברכם ומה הם ילפין נשיאת כפים דב' כה תברכו לא כתיב נ"כ. והחט כתיב וירד מעשות החטא והעללה והשלמים ומה זה ילפין זמן נ"כ בכל פעם שמקריבים קרבן ציבור תמיד כגן תמיד ומוסף. ומה זה ילפין בפ"ב בדמגלה [יה"א] ברכת כהנים] בשעת תפלה אחר ברכת העבודה מדכתיב וירד מעשות החטא וכו' ע"ש. נמצא בכל חפלות ציבור שהם במקום קרבן ציבור הוא מ"ע דאוריתא לישא כפיו ולברך וمبرיכים עליו ככל ברכת המצוות בלי שום פקפק.

33. עורך השולחן אורח חיים סימן קכח

סעיף א

מצותה עשה על הכהנים לברך את ישראל שנאמר [במדבר ג, כג] כה תברכו את בני ישראל והוו זה הוא הנידי גם בזעה זו והרעיב"ב בראש הלוות הפללה מנה מבניין המזבח ע"ש ובזמן המקדש היו מברכין אחר הקטורת הקטורת ואחר הקטורת האבירים של התנין כמ"ש הרמב"ם בפ"ו מתמיד [ועתות ברוכות י"א: ד"ה ובר"כ וצ"ע ונ"ל שיטות הדפוס הוא והוא ק"ג] ודבר זה נယואר בתורה בשמיינו למילואים דכתיב [ויקרא ט, כב] וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החטא וג' כלומר דבזה נגירה העובדה אלמא לדלאה גמר כל עשיית הקרבן הוא זמן דברכת כהנים וכן מפורש בת"כ שם וכ"כ ריש"י בפסואה [ל"ה: ד"ה וירד].

סעיף ב

וזהו במקדש ובגבורין וכן בזעה זו בשעת גמר התפללה שהוא במקום קרבן ותפללה נגמרה בשומע תפללה שישם הוא גמר הבקשות ולכך אמרו רצה בעמק ישראל ובתפלתם ולכך הווה לעקוּר רגילהם למקום הדוכן ברצה כמו שבבאה וזה שקבועה לברך קודם שים שלם משומם דברכת כהנים מסיממת בשלום וגם שם הוא גמר התפללה لكن סמכוה לשם וגם צריכין לעמוד על הדוכן עד אחר ברכת הניברך את עמו ישראל בשלום כדי שתגמר כל התפללה בשלימות ואה"כ יורדים בדרך שירד אהרן בגמר העבודה [כנלע"ד בטעמיים אלו]:

34. בן איש חי שנה ראשונה פרשת תצוה

ד. כל כהן שאין בו אחד מהדברים המעכבים. אם אין לו עולה לדוכן ביטל מ"ע והשוב כעובר בשלישת עשה אם היה בבית הכנסת בשעה שקרה ההון כהנים או אם אמרו לו בפירוש לעולתו או ליטול ידיים. וכל כהן המברך מתברך מפני עצמו. התהילות לאל פה עירנו בגדא"ד יע"ז נזהרים לעשות נשיאות כפיהם בכל יום. וכן ראוי לנוהג בכל הקהילות. דע"י ברכת כהנים ימישך שפע לעליונים ולתתתונים וויש בה רזי דרזין אשרי עין ראתה:

כ. כהן שלא התפלל עדין ומצא ציבור מתפללים. אם אין השעה עובהה נושא כפיו ואין התפללה מעכבותו. ואם אמרו לו עלה צריך לעלות אפילו השעה עובהה לו. דניותאות כפיהם דאוריות ותפללה דרבנן:

35. שער הארץ סימן קכח

* (ד"ע דנ"כ בחוז"ל הוא ג"כ מדאריאתא וכן העתיקו כל הפסיקים מירמא דריב"ל והובא לעיל בס"ב ודלא כמו"ק שמצדד דמדאריאתא הוא דוקא במקדש ששגאה בזזה ואישתמתיתה ספרא פ' שמוני פיסקא ט"ז וכפרי פ' שופטים פסקא נ"א ע"ש [ואברכה קאי וככוסטה ל"ה עי"ש] וירושלמי נזיר הובא בטוטה לה"ה ע"ב תוד"ה כל והעירני א' מהכמי הזמן שהוא ג"כ נגד בבלי חולין קלג ע"ש. וגם פשطا דקרה (דברים י') וברך בשם ע"ד היופזה משמעו שנוהג תמיד):

36. תלמוד בבלי מסכת תענית דף קו עמוד א

/משנה/. בשלשה פרקים בשנה כהנים נושאים את כפיהן ארבע פעמים ביום: בשחרית. במוסף. במנחה. ובנעילת שערם בעתונותם. וביום הכהנויות.

37. ריש"י מסכת תענית דף קו עמוד א
בשלשה פרקים במוסף - מפרש בגמרה.

נעילת שערם - מפורש בברכות ירושלמי בפרק תפלת השחר אמרתי נעילה: יש אמורים נעילת שער מקדש. ויש אמורים נעילת שערם. שנעלמים אותן לעת ערב בגין התפללה. ונוהגן הו להתפלל תפלת נעילה בכל העניות. בדרך שמתפללים ביום הכהנויות.

38. ויקרא פרשת שמיני פרק ט
(ככ) וינשא אקחן את ידו זקי אל-העם נזברכם וירד מעשנת קהטאת נעהלה וקהשלמים:

39. ריש"י ויקרא פרשת שמיני פרק ט
(ככ) ויברכם - ברכת כהנים יברך, יאר, ישא;
וירד - מעל המזבח:

40. תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לח עמוד ב

אמר ר' יהושע בן לוי: כל כהן שאין לו עולה בעבודה - שוב אין לו עולה. שנאמר: וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות והעולה והשלמים. מה להלן בעבודה. אף כאן בעבודה.

41. ריש"י מסכת סוטה דף לח עמוד ב
שאינו עולה בעבודה - קודם שישים שליח צבור רצה צריך לעלות על הדוכן.
וירד מעשות - אלמא בעוד עבודה בידיו בירך ואה"כ וירד מעשות אלמא השתא הוא דגמר.

42. תלמוד בבבלי מסכת מגילה דף ייח עמוד א
ומה ראו לומר ברכבת כהנים אחר הודאה - דכתיב וישא אהרן את ידיו אל העם ויבורכם וירד מעשת החטא והעליה והשלמים. - איןיא קודה
עבדודה! - לא סלקא דעתך. דכתיב וירד מעשת החטא וגוי. מי כתיב לעשוה מעשה כתיב. - ולימורה אחר העבודה! - לא סלקא דעתך.
דכתיב זבח תודה. - מאי הזות דסמכת אהאי. כמוך אהאי! - מסתברא, עבודה והודאה חדא נילאה דיא.

43. ר' י"ו מסכת מגילה דף ייח עמוד א
זבבה Hodah - אחר זבבה Tan Hodah.
וירד - מעשות החטא והעליה וגוי.
חדא מילתה היא - אף הודאה עבודה של מקום הוא.

44. רב"ם הלכות תפילה ונשיאות כפifs פרק יד
הלכה ג

כיצד הוא נשיאת כפifs בגבוליין בעת שיגיע שליח צבור לעבודה כישיאמר רצה כל הכהנים העומדים בבית הכנסת נערין מטיקון והילכין
ולעוליין לדוכן ועומדים שם פניהם להיכל ואחריהם כלפי העם ואצבעותיהם כפופות לתוך כפיהם עד שישלים שליח ציבור ההודאה *
ומזהירין פניהם כלפי העם ופשיטן אצבעותיהם ומגביהם ג' ידים נגד תפיהם ומוחילין יברך. ושליח ציבור מקרא אותן מללה מלאה
והם ענין שנאמר אמר להם עד שייאמר, כמשמלימין פסוק ראשון כל העם עניין Amen. והוזר שליח ציבור ומקרה אותן פסוק שני מלאה
מללה והם ענין עד שמשלימים פסוק שני וכל העם עניין Amen, וכן בפסוק שלישי.

45. שולחן ערוך אורח חיים הלכות נשיאת כפifs ונפלת אפים סימן קכח
סעיף ח

כשמתהדר ש"צ: רצה, כל כהן שבבבבב"ג נעהר ממקוםו לעלות לדוכן. ואף אם לא יגיע שם עד שיסיים ש"צ רצה, שיפור דמי: אבל אם לא
עקר רגלו ברצה,שוב לא עלה.

סעיף י

עומדים בדוכן פניהם כלפי הדריל ואחריהם כלפי העם, ואצבעותיהם כפופים לתוך כפיהם. עד יש"צ מסים מודים ואז אם הם שנים
קורא להם (הש"צ): כהנים. הaga: ולא יאמר אלהינו ואלהנו וכו'; ו/or' שאומרים אותו בלחש עד מלת כהנים. ואז יאמרו בקול רם (טור
בשם ר'י ו/or' מרטונברג) והוזר ואמר: עם קדושך אמרו. בלחש. (וכן נהגין במדינות אלו). ומהזרים פניהם טו כלפי העם: ואז הוא
א'. אינו קורא לו. אלא הוא מעצמו מהזיר פניו.

46. משנה ברורה סימן קכח

(כו) רצה כל כהן וכו' - שנאמר וישא אהרן את ידיו אל העם ויבורכם ואה"כ וירד מעשות החטא וגוי משמע שבירך קודם קודם שנסתלק
ה العبודה לכן התקנו גם בתפלת שעילו הכהנים לדוכן קודם סיום ברכת עבודה;

47. שולחן ערוך אורח חיים הלכות נשיאת כפifs ונפלת אפים סימן קכט
סעיף א

אין נשיאת כפifs בשחרית ומוסף ובנעילה. ביום שיש בו נעילה כמו בי"ה. אבל לא במנחה. משום דשכיהא שכרות באotta שעלה. שמא
יהא הכהן שוכר: וגורו במנחה של תענית. אטו מנהת שאר ימים: אבל בתענית שאין בו נעילה. הוайл ותפלת מנהה סמוך לשקיעת החמה.
היא דומה לתפלת נעילה ואינה מתחלפת במנחה טל שאר ימים. הלך יש בה נשיאת כפifs. (והמן הаг' שלנו כבר נתבאר לעיל ס' ק"ח).

48. משנה ברורה סימן קכט

(א) אלא בשחרית ומוסף ובנעילה - הינו דבחול בכל יום בשחרית ושבת ו/or' ט גם במוסף וביו"ה כ' גם בתפלת נעילה והוא כשהוא עדין
יום:

49. משנה ברורה סימן קכח

(קד) בכל מדינות אלו וכו' - ובא"י ובכל מלכות מצרים המנהג לישא כפifs בכל יום והפוסקים קלסו למנגנון זה:

50. שולחן ערוך אורח חיים הלכות נשיאת כפifs ונפלת אפים סימן קכח
סעיף מד

כהן. ע"פ שהוא פניו, נושא את כפיו. הaga: ויש אומרים דאיינו נושא כפין. דהשרוי ללא אשה שרוי בלבד שמא מהה. והمبرך יש לו להיות
בש machah (מדרכי פרק הקורא עמוד): ונגהו שנושא כפיו. ע"פ שאינו נשוי. ומכל מקום הרוצה שלא לישא כפיו אין מוחין בידו, רק שלא
יהא בבית הכנסת שעלה שקורין כהנים או אומרים להם ליטול ידים. הנגו בכל מדינות אלו שאין נושאים כפifs אלא בי"ט, משום שאין
שרויים בשmachah יו"ט. וטוב לב הוא יברך: מה שאינו כן בשאר ימים. אף' בשבות התשנה. שטרודים בהרהורים על מהיותם ועל ביטול

מלאכטם; ואפי' ביו"ט. אין נושאין כפים אלא בתפלת מוספת, שיזכרו בשמהת יוז"ט (דברי עצמו). וכל שחרית ומוסף שאין נושאין בו כפים,UA אמר הש"ץ: אלהינו ואלהוי אבותינו וכו'. כדלעיל סוף ס"י קכ"ו; ויום הכפורים, נושאין בו כפים כמו ביו"ט, ויש מקומות שנושאין בו כפים בענילה. ויש מקומות אף' בשחרית.

15. משנה ברורה סימן קכח

(כהה) אלא ביו"ט משום וכו' - בין של בחול או בשבת ויש מקומות שנוהgan ישайн נושאין כפים אפלו ביו"ט כשל בשבת אבל אין צנאה זה עיקר כלל כמו שתבו הרבה אהרוןים. נחגו הכהנים סלסול בעצמן לטבול בעי"ט משום נשיאת כפים שלאחר גם בלא"ה צריך אדם לשחר א"ע ברגל ומ"מ אין זה מעכבר בדיעבד:

(קסו) שרים בשמהת יוז"ט - ובזה"כ ג"כ נושאין כפים שיש בו טנית מהילה וליהה:

(קסן) ועל בטול מלאכתם - הלשון מגנאמם והז"י ישראל קדושים יצטרו בשבת על בטול מלאכתם ביום הרודש. והנכון טז"ל יבשビル בטול מלאכתם וקאי טעם זה על הד דלעיל שאין נושאין כפים בשאר ימים וכן פלאגיהם בד"מ שכח טעם לפ"ז טירודין בהרודין וכו' להא דין נושאין כפים בשבת ואימתה החול כתוב הטעם משום בטול מלאכה עי"ש:

16. שעריו תשובה סימן קכח

[עה] בשמהת יוז"ט עבה"ט ועיין בשו"ת בית אפרים חלק א"ח שמנาง זה שאין נושאין כפיהם בחול מנהג קדום מאד במדינות אלו וסביר מבואר הטעם מה שבאי"י נושאין כפיהם בכל יום ע"ש:

17. שו"ת מהרי"ל החדשות סימן כא

באgor נשאל גדול הדור מהרי"י מולין למה אין הכהנים נושאין כפיהם בכל יום מאחר שהוא מ"ע. תשובה:

והוא אכן נושאין כפים בכל יום, שמעתי מפי מר'umi כהנא רבהא ז"ל فهو משומן דנהגי כהני לטבול כדאיתא בהג"ה Bris מירימון ואני מוסיף לבארג דבריו, שיש עונotta מתרמי דקשה להו לטבול גם בושים ושדיירע להו דבר לאונסו ושטיילן ושתופין ואם ימנעו היו מקצתה מתביישין, ואם יטבלו הוו ג"כ מתביישין ויתבוחה עד נראה קצת משום ביטול מלאכה כי היכי אכן מוסיפין ואפי' בשבת. הא קמן הזינן אכן מנהג להוסיף על ז' אף כי פעמיiso יש הרבה נכבדים בקהלות בשבת אין מוסיפין כלל. ושמא משום ביטול הורה וטורחה ציבור נחגו שלא להוסיף. ע"ג דביטול קטן היה. וכן בחול המועד דפסח יש פרשיות ארוכות כדי להוסיף אף' וכי אין מוסיפין על הד'. הכא נמי יש לו' נשיאות כפים אפי' אם יאמרו במהירות אי אפשר בל' שהות קצת. וכן יש לומר מפני הגוים. וביש מקומות ראיות שאין מניחין שם גוי בבית הכהנים בשעת נשיאות כפים וכיוון שאין מזהירין. הכהן לא עבר. ומסתיע לדה דלעיל. דמדמין ליה למוסיף. עובדא דרייב"ז שקרא ד' ביום ה' כשבהו חתונה דהוי ברגל וכן נשיאות כפים בחתונה מהאי טעמא.

18. ספר האgor הלכות נשיאת כפים סימן קשו

נשאל גדול הדור מהרי"י מולין למה אין הכהנים נושאין כפיהם בכל יום לטבול בחורף ולכן עליה המנהג לטבול קודם כולם שכתוב בהגאות מירמוני ובכל יום קשה להם לטבול בחורף ולכן עליה המנהג לטבול קודם נקרא עכ"ל. וגם מטעם ביטול מלאכה וכשהכחן אין נCKERה לטבול בחורף ולכן עליה המנהג דוקא ביו"ט וגם מטעם ביטול מלאכה וכשהכחן אין נCKERה לטבול בחורף ולכן עליה המנהג לטבול קודם נקרו עכ"ל.

19. ספר כלבו סימן קכח

...וain המנהג עתה לעשות נשיאות כפים אלא בשבתו וימים טובים, ואפשר כי נמנעו מפני תורה ציבור.

20. בית יוסף אורח חיים סימן קכח

כתב האgor (ס"י קע) שנשאל מהרי"ז מולין (שו"ת מהרי"ל החדשות ס"י כא) למה אין הכהנים נושאין כפיהם בכל יום מאחר שהוא מצות עשה והשיב מפני שנאג הכהנים לטבול קודם שכתוב בהגאות מירמוני ובכל יום קשה להם לטבול בחורף ולכן עליה המנהג דוקא ביום טוב וגם מטעם ביטול מלאכה וכשהכחן אין נCKERה לטבול בחורף עכ"ל דחק עצמו לקיים המנהג מוקומו ואני מספיק כי מה שכתוב מפני שנאגים לטבול קודם האי הומרא אותו לירוי קולא הוא ותלי תניא בדלא תניא שדרי טבילה לשיאת כפים לא הזורה בתלמוד ולא הם הנאו להחמיר ולטבול למה יבטלו כך שלש עשה בכל יום ואך על פי שאינו עbor אלא א"כ נקרו מכל מקום מوطב להם שיקיימו שלש עשה בכל יום ולא לטבול כוון שאין מחייבים משיטבלו ועל ידי כן יניזו מלקיים שלש עשה בכל יום ויישר כהן בני ארץ ישראל וכל מלכות מצרים שנושאין כפיהם בכל יום ואינם טובלים לשיאת כפים:

21. דרכי משה הקצר אורח חיים סימן קכח

(כא) ואני אומר כי הטעם שהשיבו הם לטפל הוא העיקר כי מהמת ביטול מלאכה לעם שבאלו הארץ שהכהנים והעם טרודין במהייתן בגלותן ואין להם לפrens בני ביתם כי אם הלחם אשר ילקטו בזיעת אף דבר יום ביום וهم טרודין למחיתן ואין שרויים בשמהה לכון אין נושאין כפיהם ביום שיש בו ביטול מלאכה לעם ואך בשבת אין נושאין כפיהם מפני שטרודים במחשבתם והרהורם על מעשה ידיהם שעברו ושעתידים להיות ווינה גופם קצת מעמלם ואינם שרויים כל כך בשמהה כמו ביום טוב שנאמר בו (דברים טז יד) ושם מה באהך ולכן נשתרבב המנהג שלא לישא כפים כי אם ביום טובים כן נראה לה:

58. ש"ת בית אפרים אורח חיים סימן ו הלוות נשיאות כפיהם:
שלום לבוד אה' ידידי וכו':

בדבר אשר שאל כ"ה בדבר המנהג הנהוג בכל מדינות אלו שלא יהו הכהנים נושאים כפיים כ"א ביו"ט בלבד ויש מי שרבו נוקפי בדבר לפי שם ע"ז מן התורה היא שיהיו נושאים כפיים בכל יום אם יש מקום ויסוד למנาง זה ואם יש מה לבטו אם לא:

השובה בתחילת דבר הוא שיאנו הכהנים נושאים כבאים כ"א ביו"ט ויש מקומות שנาง אוף בשבות הוא מנהג קדום יותר מן חמשה מאות שנה כמו מביאר בסוף תשב' ז' קטע שהביר תלמידו של הר"ם מרוטנבורג רבו של הר"א ש' שכח ז' לאנו אומר אשר ברכת הכהנים עכ"ל ובספר כל בו סי' י"א כתוב וזה וכותב הר"מ נ"ע שאנו אומרים אחר ברכת הכהנים ושמו כו' לפי שביהם הם היו עלים לדוכן בכל יום וכגדי זה אנו אומרים ברכת הכהנים זעירא עכ"ל וככ' בכל בו סי' קכ' ה' זה ז' ואין המנהג עתה לשיטה נ'כ אלא בשבות וו"ט ואפשר כי נמנעו מפני טורה ציבור עכ"ל ואחריהם החזיקו מהר"ל שהי' רבם של כל גדול מדיונת אשכנז והאגור והה"מ מהנהג וכן נרא מדברי שאר אהרוןים ואב ה'ב' לא כחוב כ"א שיישר להם של בני א"י ומילוט מצרים כו' אבל מ' לא מוקן אנפשיה לכחוב שראי לבטול המנהג כדרכו בשאר מקומות שעמדו לנו שאינו ישר בעינוי משום דבר אליו אויל ומהדה דבאתרא דהאנז אין לעטיל מהנהג שהרי הם קיבלו עלייהו הומר' זו לטבול לנ'כ וכיון דליך עכ"פ דרא דאיסורה כמ"ש ה'ב' גופיה ג' ככל שלא נקר אינו עובר ותעמא קא טעים מהר"ל ומושום ביטול מלאכה מען גבר שיפטפש לבטול המנהג אף אם היה גדול בחכמה כמו ה'ב' ז' ל' כוון שהנהג והלבוש והט' ז' ומג"א וכל שאר גדול הדורות עד זמנינו זה לא היה אדם שפרקם בדבר וידוע הסדרי הדורות שמחר' ממרוטנברג נפטר בשנת ס' ה' אלף הששי ובשנה ההוא ברה הרא"ש מאשכנז ובא לטוטטילה אשר בספרד מבואר בהקדמת ספר צידה לדרכו וכבר הראיתיך שהנהג מהנהג זה באשכנז לפני מהר"ם ותלמידיו הרא"ש ז' ולזמן ההוא עד עתה יותר מהמשה מאות שנים... וההו לי להתגדר בו כאשר אבא בעזה"י טעם רוחא בלו' גמגם ופקוק כלל והוא עפ"י מה אמרין בכתובות דר' ז' איבעיא לה' מה שבקין לו דספיקא הו כוון שלא מצאו בתחום המתיחסים...
ולפי' ז' כוון דני כהני ספיקא הו עכ"פ להרבה פוסקים איך נאכיל אותם דבר האסור להם ונוצה אותם לישא כפיים דהא זר הנושא כפיו עובר בשעה דכה תברכו אותם ולא זרים מבואר בכתובות שם ואר לפ"י מ"ש הרמ"א סי' קכ' ח' לישב דברי התוס' אהרים אינו עובר מ"מ היכא דאפשר שאין כאן כהנים כלל רק זרים ואיר שעוביים וגם דעת' פ' אייכא משום ברכה לבטלה כמ"ש התוס' בשיטת ולדעת כמה פוסקים בברכה לבטלה עבור משום לא תא מדאוריתא ואף להתוספות ודעמייהו דאסמכתא הוא מ"מ אין לבך מספק ומ' מ' אף לישא כפיו בלא הברכה אקב' י' בתחלת' ג' כ' אסור כמ"ש הגאון בש"ת נ"ב סימן ט' דברכת יברך גופיה נמי ברכה לבטלה הוא עיין שם ואף שיש לפפק בזה עכ"פ לכתלה יש להوش אף לרבת יברך גופא ומכ' ש להברכה שمبرיכין לפני' דאייכא איסורא דאוריתא או דרבנן:...
ולפי' ז' כוון דאין להם כתוב יהוס דכהני נינחו א'כ אולין בתור רובה דעתם רק ברגלים בלבד סמכו על חזקתם כוון דרובה דעתם לא והוזקו לכחני ואע'פ' שאין לעשותו כן לכתלה מ"מ כדי שלא תשכח מהם תורה כהונה וכג'':
ועל'פ' הדבר ברור דרכ' אבנ' אי' העושים כן הוא מטעם שלא לישא כפיים בחול שайн כה בשום אדם להניא להיפך והרי א'ז בת' שפטוי וא'כ ק' הדברם בנ' ד' דעד עכשו יהוג עלמא רק ברגלים בלבד סמכו על חזקתם כוון דרובה דעתם לא ברור מל'ו שא' לשנות דבר שנוהgan בו היותר להוג בו איסור כ' א' בראי ברור' כו' ז' הדברם שא' לשנות דבר שנוהgan בו איסור להוג בו היתר כ' א' בראי ברורה והרי אדרבא הבאתי ראי' ברורות דאייכא חש ספק איסור בדבר לדעתם וגודלים והנהג נתיחה זה זמן רב עכ' פ' רבים וגודלים ומישלנו יאמר נואש לדבריהם:...
הנה העתקתי כל לשונו כי ביאר להדי' דכהני זמינים גרייעי טפי מהכהנים שעלו בזמן שני שאמר התרשתא להם הר' א'ם בחזקתוים לפי שבוארך הגלות וגירות גירושין נחבבלו הרבה ובזה נחה שקטה דעתיה בחילוק שבין בני א'י ומילוט מצרים בין בני גולה שבמדינות אילו משום דבנ' אי' ומילוט מצרים שביתחטם במקומם כמו כן עתה ולא היה עליהם טלטול הגירושין ובגולה לא הלכו רק כל הגלים והמשברים שעברו עליהם היו בקביעותם במקומות ושפירם הם כהני חזקה עכ'פ' שאין כתוב יהוסם בידם משא' כ' אן בני מדינות אלו ומדינות אשכנז שהורךנו מכלי אל גולא אל גולא בגין צרפת קטלונייא אריגן שפנאי ופורטאל וטיטל' ונתפזרו מהני להר ומגבעה לאבעה כמושכר בספרי מהר' אברבנאל וצרור המור והחסיד מהר' יוסף יעבץ ובכל ספרי סדרי הדורות המספרים גודל התלהה אשר מצאנו כאשר הגלטה הגלטה ממקומות הנ'ל' ושרар מקומות אחרים ובזה יש להוש שנטבלבלו כמ"ש ר' ז' ...
וקרוב עני שאחר שנתה התהנו' שזו היה שעת חירום ברוב מדינות הללו כנדע בספרים ועל זה נתיסדו הקרוב' ז' שבימי הספרה ולפי שראו חמי הדורות שנטבלבלו הרבה עמדו וגדרו גדר גדול בדבר שלא לישא כפיו בכל יום ורק בו'ט כדי שלא תשכח תורה כהונה מהם.

59. ש"ת חמם סופר חלק א' (אורח חיים) סימן כג

...וידעת כי גאון מו'ה ולמן מרגלית בתשרי בית אפרים [חאו"ח סי' ו'] נתעורר ע' ז' לומר דמשום כן אין הכהנים נושאים כפיים בכל יום ובזמןנו. ונ'ל טעם פשוט דנ'כ כתיב בקרא אחר עבודה וכדילפין ר'ב' ב מגלה מדכתיב וירד מעשות החטא ויברך את העם, ותפלת

במקום העבודה ואין ספק שאין עבודה רצואה והוא פגول ח"ו אם ברכת כהנים לא תחול על הניהבריםים אז והזיה בש"ה כל יציבות הילל טרודים על המהיה והכלכלה ורוב התפלות בל"י כוונה וטרדה מרובה ותפלת בל"א כוונה כרבנן ישאיו רצוי ע"כ נברכים ב"ע שהעולם פנוים ומכוונים בתפלתם. וכח"ג כ' בפירוש מהוזר על המהוזר כל המהוזר שנווהים לברך הילדים בשbeta וו"ט דוקא ע"ש: ולע"ד מ"ש הוא נכון ואמת וה' יזכו לראות כהנים בעבודתם וישראל שרוויים על אדמותם בחצרותם ובтирיהם. והנני חותם באהבה רבה א"ג. פ"ב יומן ג' ט"ו תמוז תקפ"ל: משה"ק סופר מפפ"מ.

60. שו"ת רדב"ז חלך ד סימן קכח

(אלף קצחה) שאלת על מה שנמצא כתוב בשם ר"י בר יהודה דכהן פניו לא יצא את כפיו מישום דשרוי ולא שמהה וכי ישאיו שרוי בשינהה אין ראוי לברך כענין יצחק אבינו וعصיו נוהגים לברך כל הכהנים הפנוים: תשובה ופה הם עושים לדלא סגי הארי טעם לא לבטל מצות עשה שהכהנים הייבים בה. וכן הרב הנזכר לא אמר אלא מענה ואפשר כי בארץ לא היו נוהגים לברכות כהנים כל השנה כולה אלא לפקרים. וכיון שהוו מבטלון אותה בל"סבה כל שכן הוכא דאייא טעניא אבל לדיזון שمبرיכין אותה כל השנה כולה אין מבטלון אותה כלל מהאי טעניא לדלא עדיף הארי טעם מהנק דמעכבי נשיאות כפים ואנירין עלה ואם היה רגיל בעירו כיוון חדש דש.acula נמי כיוון שהוא רגיל לברך ולאasha אינו עצב עתה יותר מאשר השאר החזון וכל שכן כי רואה אני בזמן זה כי הנושא שרוי ללא שמהה מפני טרדת המזונות וצרבי הבית. ואם כן רואה אני זהה שיברכו כולם ואפלו אין שם אלא אותו פניו יברך ולא יבטל ממנו מצוה וכן נהגו במקומנו.

61. שו"ת הרמ"ע מפאננו סימן צה

ומה שברוב העולם אין כהניםulos לדוכן כל ימות השנה. מנהג גרווע הוא ומישום בטול מלאכה לעם. ומני שנתהכם להזק ידים רפות שעתמודנה ברפינוי בקש סמך לאותו מנהג והפריז הרבה על המהזה כי דריש סמכים ווישא אהרן את ידיו וירד מעשות החטא לפייך נהנו שלא לשאת את כפייהם אלא בימים טובים ובמושך דוקא שיש בו הטטה. והוא קפהוניהו לכהנים בטעותה רבתא אלא שאין כהן שעבור בעשה עד שאמרו לו עלה ודידי זה.

62. שו"ת מшиб בדרכן חלך ב סימן קד'

...מש"כ מעכ"ת שי' לישב טעם שאון נ"כ בכל יו"ט בשחרית הוא משום דאו שיש נ"כ במוסף מעמידים על קושיות ר"י אי מה התם וכו' וממו כן בענין החטא ג"כ ורק בכל יום שאני דכתיב כל הימים. ומה אני וכי יאמר מעכ"ת שי' דגם בבהמ"ק לא נשוא כפים ביז"ט ובר"ה במשעה החטאים ה"ג. וגם הלא בירושלים עוד היום נ"כ גם בשחוות אפילו בי"ט וכורנוי ששטעתי ממודה מהותני הגאון מהרי"ז האב"ד דודאלזון זצ"ל שפעם א' הסכמים רביינו האגר"א ז"ל להנאה נ"כ בכל יום בבית מדרשו. וכובחו מן השמיים ונלקח לבית האסורים בעת המהלויקת הנוראה בווילנא ל"ע. ואה"כ הו"ז הגאון אביך הרועים מוהר"ח ז"ל הסכימים ביום א' שבוטם המהרת יצוחה ליישא כפים. ובאותו לילה נשרכ'h צי העיר ובה"כ שבעיר וראו והתבוננו שיש בזה איזה דבר סוד בסתרי השפעת הברכה הירוד ע"י ב"כ בחו"ל. ואין אנחנו יודע עד מה:

63. ערוך השולחן אורח חיים סימן קכח

סעיף סד והנה ודאי אין שום טעם נכוון למנהיגנו לבטל מצות עשה ברכת כהנים כל השנה כולה וכתחבו דמנהג גרווע הוא אבל מה נעשה וככלו בת קול יצא שלא להנאה לנו לישא כפים בכל השנה כולה ומקובלני שני גдолוי הדור בדורות שלפנינו כל אחד במקומו רצה להנאה נשיאת כפים בכל יום וכשהאבילו يوم המוגבל לזה נתבלבל הענן ולא עללה להם ואני ובמיוחד שרים כי מן השמיים נזהרה כן ומצד הדין י"ל ע"פ מ"ש בסעיף מ"ט ע"פ הזהור דבענין שמהה דומיא אהרן ובמיוחד למלואים ולזה נאמר מה הברה אמן וזה שהיא מנהג מקדם דיז"ט שהל בשבת לא הוו נושאים כפייהם כבר נתבטל בימיינו כי אין במנהג זה טעם וריה כמו שהאריכו מפרשיש הש"ע בזה [ט"ז סקל"ז ומג"א סק"ע] ובעל קרי מותר בנשיאות כפים [ב"י] והמהמיר לטבול הבא עליו ברכה אמן בא"י ובמצרים ובכל זאת נושאים הכהנים כפייהם בכל יום:

64. ט"ז אורח חיים סימן קכח

(לה) אף' בשבות השנה כ"ר כ"י. - בקצת מקומות נוהגים שאפי' ב"ט שהל בשבת אין עולין לדוכן ואני יודע שום טעם או ריה דלמה יגער קדושת היום בשביל שיש בו קדוש' נוספת' נוספת וראוי לבטל דבר זה וכן ראייתי גדול א' שצ' לעלות לדוכן גם בשבת כshall ב"ט:

65. מגן אברהם סימן קכח

ע' אלא ב"ט. ומו'ע כתוב דמנהג גרווע הוא ובקצת מקומות נוהגן כshall שבת ב"ט שאין נ"כ ולא ידעת טעם לדבר ואפשר משום שאומרם רבש"ע וכור' וייש בו איסור תחנה בשבת משא"כ ב"ט דלא קפדי قول' האי כמ"ש בא"מ שא"א בשבת אח"כ מצאתי בס' פתרון הלומות כ' שמא' בתשובה הגאנונים שא"ל הרבנן בשבת א"כ כשמתען' בשבת ת"ח והוא חולק עליהם וכ' אם מותר להתענות כ"ש לומר הרבנן ע' כ' ולע' נ"ז דבבורי הганונים שירין וקיימין דבשלמ' תענית ודאי מבטל החלום לנערות כאש והו כמו פקוח נפש משא"כ הרבנן וכמ"ש ב"ז ס"ס קכח' שהחיה הרפואה ידווע ע"ש ולען יש לנוהג כמ"ש הганונים דאין בנו כה' להלוק עליהם בסברא בעלם' וגם י"ל דזוקא הלומות שמתקינות עליהם בשבת מותר ג' כ' לומר הרבנן משא"כ כשיין מתענים וכ' כ' של'ה' דמותר בו ביום להתודות על חטאיהם ולבוכות.